

WT Spaniels

11 september 2020 Alphen

-door Femke Lagaaij-

De vijfde editie van de inmiddels befaamde Spaniel Working Test in Alphen, Brabant, werd een prachtige wedstrijd, het jubileum meer dan waardig. Over mis-schietende jagers, lichte versus zware dekking, springkonijnen en een onvervalst Brabantse tongval...

Henk van den Ouweland en Nol Bots zijn de drijvende krachten achter de jachtgerichte workingtest waarbij spaniels beoordeeld worden op hun werk voor het schot -het jagen- en hun apporteer vaardigheden. Je hebt hiervoor een veld nodig met voldoende gevarieerde dekking, goede faciliteiten voor mens en hond, diverse soorten koud wild, een vracht solide helpers, ervaren vrolijke keurmeesters, zorgzame catering, een efficiënte administratie en geluk met het weer. Al deze ingrediënten waren in ruime mate aanwezig toen wij ons om half acht (07.30 uur!

dat betekende dat velen van ons om vijf uur hadden moeten opstaan, bij de retrievers heel gewoon maar spanielsen zijn over het algemeen niet zo matineus) meldden bij het paviljoen op het terrein van Johan Oprins.

Aanpassingen

Dertig honden met hun voorjagers hadden zin in de sportieve, spannende ontspannen dag die hen beloofd was. Ze waren in 5 groepen verdeeld, waarbij (mijn) groep 1 uitsluitend bestond uit cocker spaniels en de overige 4 groepen bevolkt werden door de sprin-

*Trompe de chasse
door Kees Kodde*

ger spaniels. Voor onze -wat kleinere cockers- waren in de proeven 2 aanpassingen gedaan, die ik wel heel erg aardig vond van de organisatie: zo werd in één proef een haas vervangen door een konijn en in een andere proef een gans door een eend. En dan te bedenken dat onze cockers met regelmaat Canadese ganzen binnenbrengen, die bijna evenveel wegen als zichzelf...

Ik nam deel met JayJay (Fire Flame of Artemis Joy) en Otis (Guus van de Waterlandspolder), vader en zoon. De één redelijk door de wol geverfd, de ander jong en onbezonnen. We kregen vijf proeven voorgeschoteld, elke proef bestond uit twee onderdelen die apart beoordeeld werden: per proef konden 10 punten voor het jagen en 10 punten voor het apporteren worden behaald. Henk en Nol hadden zichzelf overtroffen in creativiteit en originaliteit waar het de proeven betreft.

Otis en JayJay

Steady op springkonijn?

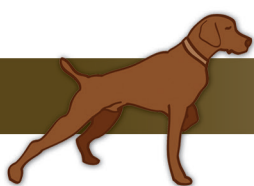
Er was bovendien niets aan het toeval overgelaten: de proeven waren een week van tevoren ingetraind, zodat ook de laatste kinderziektes eruit gefilterd waren. Zo kregen wij zeer uitdagende stukken veld en heel uiteenlopende opdrachten voor onze kiesen, voor onze groep te beginnen bij keurmeester Jolanda Kroot.

Frustratie

Bij de prijsuitreiking kwam zij als eerste aan het woord: ze was tevreden over de dikke bramendekking waarin de honden zich bij haar proef moesten bewijzen maar beklagde zich over het feit dat een van haar helper/jagers vandaag toch werkelijk niet op schot was geweest: tot haar grote frustratie had hij wel 30 keer mis geschoten, waarop het wild alsnog bleek te zijn geraakt, zodat alle voorjagers op het moment dat ze het eendenputje al ruim gepasseerd waren, alsnog hun hond hadden moeten inzetten. Niet elke hond bleek even goed te hebben gemarkeerd op schot. Ook "ons Ron" was niet op zijn allerbest geweest: er waren wel 30 kansen op een (spring-)konijn geweest, waarvan er niet één benut was, gelukkig had ze

JayJay met konijn

één goede jager in haar team die alle fazanten kickdood bleek te hebben geschoten. Al met al volgens Jolanda, die haar relaas tot veler verrassing in authentiek Brabants deed, een proef die mooi in balans was geweest.

Keurmeester Rens Joosen zwaaide de scepter over proef 2 die moest worden afgelegd in lichte dekking met propen. Hij was bijzonder te spreken over het wedstrijdterrein en had genoten van het hondenwerk, vooral wanneer de honden ook in dit wat opener deel van het terrein gedegen spanielwerk hadden laten zien. Voor sommige honden was dat nog niet zo eenvoudig omdat er weinig geur zat.

Het springkonijn had menig deelnemer verrast en de greppel waar de kraai in viel had eveneens voor de nodige moeilijkheden gezorgd. Juist als dit soort precisie opdrachten moeten worden uitgevoerd, is het heel fijn om ervaren, slimme helpers te hebben, onderstreepte Rens.

Abba

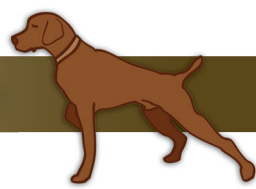
Jan Luijendijk was niet alleen als vanouds verantwoordelijk voor de muziek na afloop (Abba voelde zich blijkbaar thuis in Brabant) maar ook voor proef 3. Hij prees zich gelukkig met helpers die het snaptten. Dat gold dan weer in mindere mate voor de spaniëls en voorjagers. Zo waren er veel honden die weigerden de zware bramendekking in te gaan, of daarna slecht konden omschakelen naar het jagen in een smalle droge sloot. Andere hondjes markeerden de met de zinger winger in het hoge gras geschoten duif niet, lieten de verwaaiing los of hadden moeite de fazant binnen te brengen die vlak voor het hutje in een greppel was terechtgekomen. Ruimhartig als we hem kennen, gaf Jan ons nog een strenge tip: let meer op de afwerking van het apport! Hiermee verraadde hij dat hij naast spanielman, ook een (succesvol) retrieverman is geworden.

Proef 4 was in goede handen bij keurmeester Rob Frederiks. Op een dik

bemoste bodem met links en rechts groepjes jonge dennen en wat opslag, moesten de honden zich jagend bewijzen. Rob onderstreepte dat een proef die makkelijk lijkt, in de praktijk toch lastig kan blijken te zijn, niet elke hond kon op dit terrein dan ook goed uit de voeten. Gelukkig was hem meegevallen dat de kraai, die net over de weg viel, minder een struikelblok was gebleken dan verwacht en ook het door de jagers nog vermiste konijn, kwam bij de meeste honden zonder al te grote problemen binnen. Rob bevestigde de woorden van zijn voorganger Jan, dat het afleveren van de apporten echt meer aandacht vraagt.

Bloeiende heide

Tot slot proef 5 met keurmeester Marcel Dons. Marcel meldde opgetogen dat hij de allerleukste proef had mogen keuren (verontwaardigd gemompel van de andere keurmeesters): in de bloeiende hei - "alleen al daarom was dit de mooiste proef" - was er van de honden veel steadyness en inventiviteit ge-

vraagde. Vooral toen vlak voor hun neus een levende duif opvloog. Maar ook het markeerapport op een andere duif en het konijn achter een hekje leverden menige spaniel hoofdbrekens op. Al met al een fraaie, onderscheidende proef, met dank aan de leverancier van de duiven, die inmiddels allemaal weer veilig thuis zijn.

Prijsuitreiking

Na een borrel in de zon -hoe gastvrij; er was niet alleen voor een lunch voor alle deelnemers gezorgd, maar ook voor soep en drank na afloop, ik begin toch een beetje te geloven in die spreekwoordelijke Brabantse gezelligheid- begon de prijsuitreiking.

Zeer charmant werd aan de deelnemer met het minste aantal punten een fraaie troostprijs uitgereikt, alle deelnemers ontvingen een certificaat en bovendien kreeg iedereen een pakket van Hupertus Gold (dank Jolanda!), een heel

bijzonder buitenlampje, aangeboden door Jack Antonissen plus een frisbee. Alleen al daarom zou je een volgende keer willen meedoen. Nogmaals hulde aan Nol en Henk en hun fantastische

team. Op naar het tweede jubileum! Houdoe.

Foto's : Manja van der Heijden

V.l.n.r. Peter Tervoort, Mario Geens en Femke Lagaaij

De top 3:

1. Mario Geens	met Ringo van het Bramendal	94 punten
2. Femke Lagaaij	met JayJay (Fire Flame of Artemis Joy)	93 punten
3. Peter Tervoort	met Donald (Edgar of the South-West Country)	91 punten,
	tevens beste jeugdhond	